

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 2. Quomodo illi Deus manifestaverit modum, quo animæ puniuntur in
Purgatorio, ac de ardenti ipsius desiderio, earundem juvandarum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPUT II.

Quomodo illi DEUS manifestaverit modum,
quo animæ puniuntur in Purgatorio, ac de ardenti ipsius desiderio,
earundem juvandarum.

Uo proficitur sancta nostra Fides, quæ sunt certis casibus, instar januæ, ac adiutis, ut iusti ingrediantur in caelestem gloriam. Alterum est, Purgatorium ignis, ubi purgantur anima, & luunt penas suorum peccatorum, pro quibus non satisfecerunt in hac vita, cujus jam facta est aliqua mentio. Alterum, sunt Indulgentia Ecclesie, & preces, ac opera satisfactoria, qua vivi applicant defunctis, ut illos liberent ex Purgatorio. De utroque Marina multas habuit revelationes, utrumque confirmantes.

§. I.

Quam sint graves hæ poenæ?

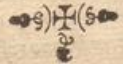
Inprimis pro solatio vivorum, qui patiuntur graves afflictiones, fuit à DEO edocta, quanto sit melius satisfacere hæc pro peccatis, quam hanc satisfactionem differre ad Purgatorium, cujus cruciatus sunt incomparabiliter graviores. Quodam die, ait, rogabam DEUM instantissimè, ut liberaret, si ei placeret, quendam infirmum ab acerbissimis calculi doloribus, quos patiebatur; persoluturum enim in Purgatorio, quod deberet pro suis peccatis, quorum esset reus, si propterea Divina Majestas illi hinc immitteret hos dolores. Respondit Dominus: Noli me tuis precibus inducere ad id faciendum, quia meritò de te postea hæc anima queretur, ubi fuerit poenas Purgatorij. Ego autem dixi DEO: Mi DEUS, multum est, pati in Purgatorio, cum securitate te non offendendi: dum enim hinc patimur dolores & afflictiones, potest nostra naturalis imbecillitas & miseria deficere in resignatione, vel patientia, aut similibus, tæque offendere. Tum

DEUS: ego gero curam meorum servorum, qui cupiunt ac volunt me non offendere, nec illos permittam labi; atque si valde magna esset eorum imbecillitas, & eò usque pertingeret, quò ego illam pertinere posse scio, mitigarem ipsorum cruciatus, vel disponerem ipsorum res eo modo, qui esset convenientissimus eorundem salutem. Ego enim sum vester Pater, vester Dominus & vester DEUS. Mea anima fuit vehementer his mei DEI dictis exhilarata.

Aliàs orando pro quadam persona, quæ ægrotaverat multis mensibus, & gravissimos erat perpeffa dolores, cum esset vicina morti, rogavi unum è meis Angelis, ut iret ad opem ipsi illà horà ferendam. Respondit mihi: Non erit necesse, quia proprius ipsius Angelus illi adest, opemq; fert sufficientem, & fortè in Purgatorio non manebit uno horæ quadrante. Mirata sum id: quia in diuturnis morbis, inter acutos dolores, solent intercurrere quedam impatientiæ, & querelæ. Dominus autè mihi dixit: Noli mirari. Patienim, quod à DEO immittitur, tanta est res, ut quavis non desint multi defectus, ego tamen ex hoc fimeto eruam margaritam & gemmam, quæ est incomparabilis pretij, ad satisfaciendum, pro multis annis Purgatorij.

Existimo hoc dictum fuisse à DEO, quia tales infirmi quandoque eliciunt quosdam actus heroicos resignationis & conformitatis cum Divina voluntate, qua est præcipui pretij in Divino conspectu.

Præterea illi ostendit DEUS, quam sit terribilis ignis Purgatorij, ut constat ex Visione relata precedenti capite, & alijs deinceps referendis.

§. II.

Modus & ordo pœnarum.

Manifestavit ipsi quoque modum ac ordinem, quo patiuntur anime, & proportionem, qua reperitur in earundem pœnis. Dum, inquit, aliquando manè egerem cum DEO, indicavit ipsius Majestas meæ animæ, velle se illi præstare aliquam peculiarem gratiam. Reluctabatur more solito, quasi non intellexisset, quod resciverat à suo DEO; & postquam, ultra unam horam, se fuisset conata abstrahere ab eo, quod intellexerat, dixit illi DEUS: Anima, quid agis? veni jam mecum, & videbis, quid tibi sim ostensurus. Atque tum in momento abduxit meam animam, quæ se reperit constitutam ante quendam locum, qui erat Purgatorium. In hoc loco vidit multas animas, congruis quodammodo & in longum protractis ordinibus dispositas, quarum aliæ stabant loco demissiore, aliæ altiore: & quamvis viderentur juxta se consistere, patiebantur tamen singulæ seorsim, atque tam mirabiliter à Divina manu erant collocatæ, ut quælibet esset separata ab altera, neque aliam sustineret solitudinem, quàm si in eo loco tam spatiose ipsa unica existeret. Interdum veniebant ad quasdam Angeli DEI, & solabantur illas, atque animabant, dicentes ipsis, quòd essent visuræ DEUM, & ea tormenta, non semper duratura. Ardebant illæ animæ in vivis flammis, & cruciabantur gravissimè: neque omnes torquebantur eodem modo, & æqualiter. Quod nonnullas summè angebat, erat vehemens desiderium videndi DEI, atque in eo consistebat præcipuum ipsarum Purgatorium. Non vidi illas patientes in ulla corporea specie, sed visu spiritualissimo cognoscebam, ac penetrabam spiritualem essentiã earum animarum, quæ illic eo modo luebant & affligebantur.

Aliam visionem notatu dignissimam huc spectantem habuit, quodam Festo Sanctissimæ Trinitatis. Vidi, inquit, venientes, quasi eminus, tres viros in candido vestitu, indutos quasi angustis albis sacerdotilibus, & tristi vultu. Unus ibat medius,

eratque altior reliquis duobus, qui stipabant ipsius latera, & quasi pertingebant ad ejus humerum. Pervenerunt ad locum, in quo mecum manebant mei Domini quatuor Angeli, & prostraverunt se humi, acsi ab illis aliquid peterent. Paulò post, accesserunt ad me duo ex meis Angelis, & dixerunt mihi: Scisne, qui sunt isti, cur veniant, & quid petant? Hi (ajebant) fuerunt tres Religiosi idiotæ, & singulariter addicti Sanctissimæ Trinitati; inierant autem pactum, ut quisque speciali devotione coleret unam è Tribus Divinis Personis, ab eaque postularer quampiam pro se, & pro cæteris duobus virtutem. Id diu egerunt, sed ex ignorantia erraverunt, exiltimantes, Patrem esse majorem Filio, & Filium majorem Spiritu Sancto. Obtinuerunt autem veniam suorum peccatorum, eò quòd ipsos pœnituerit erroris; sed sustinuerunt in Purgatorio gravissima tormenta, quæ hunc in modum possunt declarari. Qui occupat locum medium, passus est, acsi proceræ vir staturæ comprimeretur & constringeretur, ut evaderet æqualis cuiuspiam parvo: duo verò ipsius comites, acsi parvus aliquis extenderetur, ut fieret par magno. Dixerunt autem nobis, ut, cum patiaris tam multum in isto lecto, atque DEUS exaudiat preces patientium, ab hodierno die, ad Octavam usque Corporis Christi, ores pro illis DEUM, & communices quotidie, offerasque ipsi aliquid ex tuis cruciatibus, ita enim ipsos liberatum iri ex suis. Ego me exhibui promptam ad id præstandum, & tres illi Viri subito disparuerunt. Post aliquot autem dies venerunt Angeli Custodes harum trium animarum, & me spectante, egerunt gratias meis sanctis Angelis, pro collato ipsis beneficio, dicentes, jam illas frui DEO, in Cælo.

In hac visione est animadvertere, quomodo pœna Purgatorij sit proportionata peccato, illa enim ignorantia erat culpabilis, quævis fuerint idiotæ, quia eam potuerunt facile deponere; sed ante suam mortem averterunt à se malum, agendo pœnitentiam.

¶

§. III.

Animæ certò sciunt, se esse salvas.

AD modum, quo anima cruciantur, pertinet, quòd careant afflictione, quam illis posset adferre dubium, sintne damnate, an non; qua de re illam reddidit certiore Dominus, dicendo ipsi: Ecce, Anima, reperire est nonnullos, qui usq; adeò volunt exaggerare tormèta Purgatorij, ut dicant, tanta esse, quanta sunt in Inferno. Ego diligentes me diligo, ideòque me miseret animarum existentium in Purgatorio, & submitto illis aliqua solatia per meos Angelos. Atque esto certa, nullam esse animam in Purgatorio, seu in loco, in quo purgat sua peccata, cui non certissimè constet, se esse in via salutis, & statu gratiæ.

§. IV.

De alijs locis, in quibus cruciantur animæ.

MAnifestavit illi quoq; Dominus, quasdam animas cruciari in alijs locis extra Purgatorium ignis, quemadmodum dicit S. Gregorius, quendam Diaconum, nomine Paschasium, cruciatum fuisse in quibusdam balneis. Cùm, inquit, vehementer affligerer à meis doloribus, somniavi, me esse in littore cuiusdam fluminis (fueram enim aliquando singulariter addicta ei recreationi, quam percipiebam ex aspectu aquæ) & sum expergefacta, dixeruntque mihi mei Domini Angeli: Visne à nobis duci ad littus alicujus fluvij, ut te modicum recrees istâ creaturâ, quam DEUS condidit in usum hominum? Ego dixi: Non, Domini, malè valeo, non possum. Nos te ducemus, nè sis sollicita (dixerunt illi) & absque mora me duxerunt juxta quendam fluvium Castellæ, constitueruntque me in quodam loco, in quo vidi spatiosa & procul excurrentia littora. In altera littoris parte conspexi quatuor pueros, pedibus cogentes arenam, & laborantes, seque valde fatigantes, quasi vellent ingredi fluvium, neque tamen possent. Et interrogavi: Quid est hoc, Domini? Responde-

runt mihi: Brevi scies. Duxeruntque me ulterius, & vidi in eodem littore alios quatuor, valde tristes, & obrigescentes præ frigore, seque contrahentes, & afflictos. Reperij priorem interrogationem. Et paulò post vidi alios quatuor parvulos, aliquantò ulterius immerfos in fluvium, usque ad umbilicum, qui acriter vexabantur à frigore. Atque tunc me DEUS illuminavit, ut intelligerem esse animas Purgatorij, luentes extra illud in eo loco suas penas.

§. V.

Ferventia ipsius desideria, liberandi omnes animas Purgatorij.

PER has revelationes DEUS suam famulam vehementissimis incendit desiderijs, juvandi istas animas, liberandique illas omnes, si posset, ex Purgatorio, ut patet ex eo, quod illi evenit, cum id peteret in festo Assumptæ in Cælos Beatissima Virgini, postquam ipsi Christus Dominus, ut dictum est (in cap: 33. lib: 4.) fuisset dignatus applicare magnos suorum meritorum thesaurus, cum potestate, ut eorundem posset participes reddere proximos. Paucos post dies, aut, mihi dixit Dominus: Marina, quomodo neglexisti petere, quod tibi obtuli præcæditis diebus, pro te, & pro tuis proximis? Ego, ut quæ nihil minus, quam tale quid, cogitavem, respondi: Non venit mihi id in mentem. Dominus verò reposuit: Eja, pete, quidquid volueris, pro te, & pro quocunque, quia ego tibi id præstabo. Puto mihi à Domino fuisse suggestum, ut intercederem pro animabus Purgatorij, & existimabam, bonum fore, si omnes inde liberarem. Dominus intellexit meam cogitationem, ac dixit: Paulatim, Anima, procede pederentim, petis nimirum. Continui me, & dixi: Concedat illis saltem tua Majestas mille annos Indulgentiarum. Dominus autem subjecit: Tempera tibi, Soror, multum enim postulas. Perivi minus, dicendo: Concedat illis tua Majestas octingentos annos. Et dicente Domino, esse adhuc multum, dixi: Concedat ipsis Tua Majestas ducentos annos Indul-

Indulgentiarum; atque specialiter intercessi pro certis animabus Purgatorij. Sed Dominus respondit: Quomodo tu scis, istas animas ibi esse? Ego, quamvis id à DEO illuminata scirem, respondi Domino: Si ibi non essent, intercedo pro animabus meorum consanguineorum & benefactorum, quæ ibi manent, & si illæ non habent opus suffragijs, pro summè egentibus. Tum mihi Dominus respondit: Modò bene petivisti. Ità fiet, sicut dicis. Et pro vivis, quid petis? addidit Dominus. Ego respondi: Omnibus illis, qui se commendaverunt meis precibus, & meis benefactoribus, atque præsertim duabus personis, quas nominavi, obsecro tuam Majestatem, ut largiatur magnum gratiæ, donorumque cælestium augmentù, & præ-

beat auxilium, ad resistendum diabolo in tentationibus, quibus eos infestaverit; quod mihi Dominus concessit, & destitit ab omni ulteriore petitione. Dominus tamen mihi dixit: Pro te verò quid petis? Cui respondi: Nihil peto, mi Domine, aliud, quàm quod mihi tu dare volueris. Excitas in me Domine, tantum desiderij & aviditatem petendi, atque nihilominus dicis, me multum petere. Et Dominus dixit: Anima, nè te affligas, neque contristeris; verè enim tibi dico, quòd, si scires gratiam, quàm magnam propter tuos ferventes actus tuæ petitionis, sum præstiturus animabus Purgatorij, obstupesceres. Nescis autem id modò.

CAPVT III.

Quomodo illi DEUS præstiterit gratiam, ut quavis Sacrà Communione liberaret ordinariè quatuor animas ex Purgatorio, & quà ratione liberaverit quasdam, cum circumstantijs sanè admirandis.

MIs revelationibus animata Marina, capit subvenire animabus Purgatorij, orando pro illis, atque offerendo suas Communiones ac afflictiones, & applicando ipsis Indulgentias, quas suis Rosarijs potest consequi. Divina verò Majestas, visis ijs desiderijs, ipsi in hunc finem contulit singulares gratias.

§. I.

In signissima fuit hujusmodi. Die S. Antonij Abbatis (Anno 1615.) inquit, mihi agenti cum DEO, more solito, dixit Divina Majestas, se mihi in Festo hujus Sancti, qui tantopere fuit infestatus à dæmonibus, quandoquidem illi in hoc essem similis, præstiturum quandam gratiam, atque etiam ideo, quòd Sanctus id ab ipso petivisset. Vidi Dominum confidentem

in throno, circumdatum ab Angelis, in meo cubiculo, quorum duo accesserunt ad Divinam Majestatem, quasi ipsi lucentes lumine admirabili, & Dominus scripsit octo schedas paucis literis; quod autem continebant, erat; à Divina Majestate in mei gratiam, libertate donari eo die, octo animas existentes in Purgatorio. Quatuor schedæ fuerunt datæ quatuor Angelis, mihi ordinariè assistentibus, qui illas susceperunt cum magna reverentia, & osculo, recesseruntque ad suum quisque locum, unde venerant ad eas accipiendas. Quatuor animæ liberandæ, erant meorum consanguineorum, non tamen parentum, qui jam pridem fruuntur DEO. inter Angelos comparuerunt quatuor pulcherrimi pupuli, quos, à DEO illuminata, cognovi esse beatos puerulos, inmortuos statim post Baptismum, priusquam pervenirent ad usum rationis, & hi se collocaverunt ante quatuor dictos Angelos, fueruntque